

Sygn. akt VII U 1314/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie

sprawy M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 16 lipca 2015 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1314/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. R. w dniu 3 sierpnia 2015 r., za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., złożył do Sądu Okręgowego odwołanie od decyzji w/w organu rentowego z dnia 16 lipca 2015 r. znak: (...), odmawiającej mu prawa do renty socjalnej. Wnioskodawca podniósł, iż wnosi o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty socjalnej (k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej w dniu 2 września 2015 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.(Dz. U. z 2003 roku, Nr 135, poz. 1268 ze zm.). W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy, a tym samym nie spełnia przesłanek wskazanych w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej do przyznania mu świadczenia. Wobec powyższego odmówiono mu prawa do renty socjalnej (k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony M. R. urodzony w dniu (...), w dniu 8 maja 2015 r. wniósł o przyznanie mu prawa do renty socjalnej (k.1 a.r.).

W związku z powyższym organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS. Lekarz Orzecznik ZUS w oparciu o posiadaną dokumentację

lekarską, po zbadaniu ubezpieczonego wydał w dniu 23 czerwca 2015 r. orzeczenie, w którym uznał, że M. R. nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy (k.8 a.r.).

W dniu 1 lipca 2015 r. ubezpieczony M. R. wniósł sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 23 czerwca 2015 r., podnosząc iż nie zgadza się ze stwierdzeniem Lekarza Orzecznika ZUS, że nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz wnosi o skierowanie go na badanie przez Komisję Lekarską (k.9 a.r.).

M. R. został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 14 lipca 2015 r. uznała, że ubezpieczony nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy (k.12 a.r.).

W oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej organ rentowy wydał w dniu 16 lipca

2015 r. decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej (k.13 a.r..)

W dniu 3 sierpnia 2015 r. ubezpieczony wniósł odwołanie od w/w decyzji do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii celem ustalenia czy odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało: przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (k.7 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii – K. K. w opinii z dnia 7 grudnia 2015 r. wskazał, że ubezpieczony może mieć trudności z wykonywaniem ciężkich prac fizycznych wymagających podnoszenia i przenoszenia większych ciężarów, z podnoszeniem przedmiotów ponad poziom głowy. Biegły ponadto stwierdził, że nie widzi przeciwwskazań do wykonywania lżejszych prac fizycznych, a zatem nie stwierdził całkowitej niezdolności do pracy (k.16 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu neurologii – B. A. w opinii z dnia 15 lutego

2016 r. wskazała, że w ocenie neurologicznej nie stwierdza się całkowitej niezdolności do pracy, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Ponadto stwierdzone schorzenia mogą ograniczać pracę związaną z ciężkim wysiłkiem fizycznym, wymagać okresowo leczenia oraz rehabilitacji, lecz mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Biegły sądowy podniósł, iż przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów, nie powodują upośledzenia funkcji organizmu powodującego długotrwałą całkowitą niezdolność do pracy. W ocenie biegłego opinia jest zgodna z oceną Komisji Lekarskiej ZUS (k.25-26 a.s.).

Na rozprawie w dniu 15 września 2016 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko oraz nie zgłosiły uwag co do treści opinii biegłych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powyżej przytoczone dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z treści tych dokumentów okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów w celu jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego.

W tym względzie, zdaniem Sądu, opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie,

gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, zaś biegli z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinie wydane przez biegłych są wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny oraz logiczny. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie biegłych nie pozostawiają wątpliwości co do określenia stanu zdrowia wnioskodawcy.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. R. od decyzji organu rentowego z dnia 16 lipca 2015 r., znak (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013 r. poz. 982), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia;
2. w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Z powyższego jednoznacznie wynika, iż art. 4 ustawy o rencie socjalnej określa warunki

konieczne do powstania prawa do renty socjalnej. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od samego faktu wystąpienia całkowitej niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest by przyczyna naruszenia sprawności organizmu powstała w określonym czasie.

Zgodnie z treścią art. 5 i 15 ustawy o rencie socjalnej ustalenia całkowitej niezdolności do pracy, dokonuje się na zasadach i w trybie określonym w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, definiując niezdolność do pracy, stanowi że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, należy mieć na uwadze, że w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy z posiadanymi kwalifikacjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku sygn.. akt II UKN 113/00). Ocena całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, co do zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, Sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09).

W świetle przytoczonych przepisów, kwestią od której uzależniona była zasadność odwołania M. R. było zatem ustalenie, czy odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed wyżej wymienionymi okresami.

Celem rozstrzygnięcia powyższych wątpliwości, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii – K. K. i neurologii – B. A. jako właściwych ze względu na występujące u ubezpieczonego schorzenia. W sporządzonych przez siebie opiniach biegli sądowi z ortopedii i neurologii wypowiedzieli się w kwestii stanu zdrowia

odwołującego. Z opinii biegłego z zakresu ortopedii oraz neurologii wynika, iż odwołujący jest nie jest osobą niezdolną do pracy.

Sąd w całości podziela wnioski i spostrzeżenia zawarte w opiniach ww. biegłych sądowych

Reasumując ubezpieczony nie spełnia przesłanek zawartych w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, które wskazują na fakt iż renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania prawa do renty socjalnej i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.(Dz. U. z 2003 roku, Nr 135, poz. 1268 ze zm.) oddalił odwołanie M. R. od zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Zarządzenie: (...)

(...)